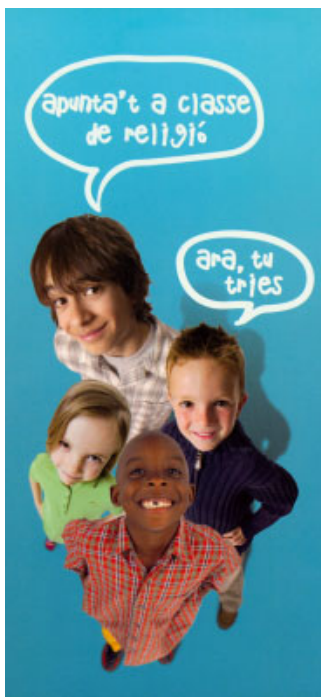

PARAULA I VIDA

La classe de religió enriqueix els fills

Aquests dies les famílies poden exercir un dret molt important: demanar la classe de religió catòlica per als seus fills. Aquesta matèria té molta importància per a l'educació, perquè l'educació que ofereix l'escola ha de ser integral i, per tant, ha de tenir present la dimensió religiosa i transcendent de la persona humana.

Hi ha unes preguntes sobre el sentit profund de la vida que cap educador no pot oblidar. El Concili Vaticà II diu que «l'enigma de la condició humana arriba al màxim davant la mort. L'home no només és turmentat per l'augment del dolor i per la progressiva dissolució del cos, sinó també, i encara més, pel temor de la desaparició perpètua». Som creats a «imatge i semblança de Déu»; Ell, que és etern, ha posat en cada persona humana la llavor de l'eternitat i, per tant, de la transcendència. L'Església afirma que l'home ha estat creat per Déu i per a un fi feliç més enllà de la vida terrenal.

En formalitzar l'acte de matricular un fill a l'escola, les famílies catòliques han de demanar la classe de religió. Això és coherent amb la seva fe. L'escola ha de ser com la continuació de la família i és lògic que els pares catòlics desitgin que al centre escolar els seus fills tinguin classe de religió.

Avui els infants i adolescents pateixen un analfabetisme de cultura religiosa, i això incideix en el seu nivell de cultura general, més aviat baix. La classe de religió contribueix que els alumnes puguin comprendre moltíssims continguts de la nostra història i de la nostra cultura, que estan teixides de continguts cristians. Difícilment es pot comprendre la nostra història, el nostre art i la nostra cultura si no es té un coneixement notable de la religió catòlica. Forma part de la nostra identitat.

Què ofereix la nostra societat als adolescents i als joves? Quins valors seriosos i autèntics presideixen la seva formació i educació? La classe de religió i de moral catòliques són uns bons mitjans per a oferir coneixements i valors espirituals que són indispensables per aconseguir una autèntica i rica educació integral de la persona humana. Aquesta classe contribueix a una formació humanista que l'escola ha d'oferir i promoure. Un humanisme tancat, impenetrable als valors de l'esperit i a Déu, podria semblar un triomf. L'home pot organitzar la terra sense Déu, però, a la fi, sense Déu no pot menys que organitzar-se contra l'home. L'humanisme exclusiu és un humanisme inhumà.

Les famílies que no desitgen gens de formació religiosa per als seus fills o l'escola que no en facilita es poden preguntar si l'atracció de la joventut vers les sectes i els fonamentalismes no és una conseqüència d'haver ocultat quelcom tan normal i humà com és l'experiència religiosa seriosa. Perquè no podem oblidar que tothom té una dimensió religiosa i transcendent.

Els joves aspiren a trobar valors sòlids i permanents que puguin donar significat i finalitat a la seva vida. Busquen un terreny sòlid, un punt elevat on arrelar. La classe de religió ajuda a trobar aquests valors que donen sentit a la nostra vida, satisfan el nostre desig innat de transcendència i enriqueixen la nostra cultura personal.

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arquebisbe de Barcelona

Els màrtirs, testimonis de l'Evangelí

El passat 17 de gener, al saló noble del Palau Episcopal, es va celebrar l'acte de cloenda del procés diocesà de beatificació del servent de Déu Mn. Gil Parés Vilasau i onze companys màrtirs, tots ells víctimes de la persecució religiosa del segle passat. Presidiren l'acte el cardenal Martínez Sistach i els membres del tribunal. Mn. Lluís Bonet, vicepostulador de la causa i rector de la parròquia de la Sagrada Família, en unes paraules inicials, va dir que l'acte de cloenda de la causa se celebrava en la festivitat de sant Antoni, festa onomàstica d'Antoni Gaudí, a qui tots els servents de Déu de la causa varen estar vinculats. El cardenal arquebisbe va dir: «Ens trobem davant del testimoni d'uns homes i unes dones que, en circumstàncies difícils, foren capaços d'anunciar Crist, de proclamar la fe, fins al major sacrifici que hom pot fer, que és donar la vida». Les actes del procés seran lliurades a la Congregació per a les causes dels sants, a Roma.

GLOSSA

Com una pluja fina

Una àvia va sortir a passejar amb els seus dos nets, un nen i una nena. Feien un volt per la ciutat i entraren en una església. Recorregueren les capelles laterals mentre l'àvia els explicava qui eren els sants dels altars. Davant d'un d'ells, la nena mostrà un especial interès i l'àvia aprofundí l'explicació amb entusiasme i detall. El nen, d'onze anys, les deixà i l'àvia se n'adonà en acabar la dissertació. Seguiren la ruta capella rere capella sense més explicacions i amb certa inquietud i, en arribar al presbiteri, veieren el nen agenollat davant l'altar major. Respectuosament, van esperar una estona fins que l'infant s'aixecà fent el senyal de la creu. L'àvia, sorpresa, li preguntà: «Què feies?» I el nen respongué, també una mica sorprès per la pregunta: «Pregar, estava pregant.»

Evidentment, no era la primera vegada que ho feia. Els pares l'havien iniciat en la pregària d'abans d'anar a dormir, potser amb una mica de rutina. Havia vist que els avis beneïen la taula —era un costum familiar; tenien alguns signes religiosos a casa —tampoc no gaires—, i alguns llibres infantils adequats —sense exagerar; a la catequesi començaven, també, la sessió amb una pregària... Tot plegat, com a pluja fina, havia calat en la seva vida desvetllant una experiència religiosa, havia

alimentat el ble de la seva fe, sentia Déu proper i no li era difícil encetar un diàleg planer amb Ell. «Quan els grans sacerdots i els mestres de la Llei veieren els prodigis que feia i els infants que cridaven en el temple: "Hosanna al Fill de David", es van indignar i li digueren: No sents què diuen, aquests? Jesús els contestà: Sí. No heu llegit mai en l'Esclat: Amb la paraula dels infants i dels nadons t'has fet cantar una lloança?» (Mt 21,15-16).

Els nostres infants, adolescents i joves creixen, sovint, sense gaire acompanyament en la vida espiritual —tenim tots tanta feina! Els embats externs són forts i freqüents! Convé arrelar-los en el Senyor. Això demana intencionalitat i temps. Són molts els elements que hi poden ajudar. És una responsabilitat dels pares, de la família i de la comunitat creient. Una responsabilitat diversa segons el lligam i la proximitat personal, diversa per la intensitat que permet cada marc educatiu. Tots hauríem de treballar pensant en quins són els referents materials i personals que els oferim per créixer en la fe, quina és la pluja fina que propiciem. Sempre pregar per ells i perquè els cali la pluja de la Bona Nova del Senyor i l'acció de l'Esperit.

Enric Puig Jofra, SJ

No als profetes de calamitats

Fragment de l'homília que pronuncià el Sant Pare el dia 11 d'octubre de 1962 al Vaticà, amb motiu de l'obertura del Concili Vaticà II.

«En l'exercici quotidià del nostre ministeri apostòlic sovint ens arriben, ofenent les nostres oïdes, les insinuacions d'alguns que en la situació actual de la societat no saben veure més que ruïnes i calamitats, van dient que la nostra època, comparada amb els segles passats, ha empitjorat profundament i es porten com si de la història, que és mestra de la vida, no n'haguessin d'aprendre res, i com si als temps dels concilis precedents tot anés feliçment; perfectament quant a la doctrina, els costums i la justa llibertat de l'Església. Ens sembla necessari de dir que dissentim d'aquests profetes de calamitats, que sempre predeuen catàstrofes, com si la fi del món fos imminent.»

Beat Joan XXIII

DIUMENGE VII DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 43,18-19.21-22.24c-25)

Això diu el Senyor: «No recordeu més els temps passats, no penseu més en les coses antigues; estic a punt de fer una cosa nova que ja comença a néixer, no us n'adoneu? Pel desert faré que hi passi un camí, que corrin rius per la solitud. Aquest poble que m'he configurat proclamarà la meua lloança.

No és que tu, Jacob, m'hagis invocat, no és que tu, Israel, t'hagis molestat per servir-me. El que has fet és obligar-me a suportar els teus pecats, molestar-me amb les teves culpes. Però jo, sóc el qui esborro les teves faltes per amor de mi mateix, i no em recordaré mai més dels teus pecats.»

▶ Salm responsorial (40)

R. *He pecat contra vós, salveu-me la vida.*

Feliç el qui s'interessa pel pobre desvalgut; / en temps difícils, el Senyor el salvarà. / El guardarà i el farà viure feliç a la terra, / no el deixarà a mercè dels enemics. R.

El Senyor el sostindrà en el dolor, / fins a treure'l del llit on jeia malalt. / Jo clamo: «Senyor, compadiu-vos de mi. / He pecat contra vós, salveu-me la vida.» R.

Però a mi, em conserveu sense culpa / i em mantindreu per sempre davant vostre. / Beneït sigui el Senyor, Déu d'Israel, / des de sempre i per sempre. Amén, amén. R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 1,18-22)

Germans, Déu sap que no menteixo; la nostra paraula quan ens adrecem a vosaltres, no és ara sí, ara no, perquè Jesucrist, el Fill de Déu, que ha estat predicat entre vosaltres pel nostre ministeri —meu, de Silvà i de Timoteu—, no ha estat mai ara sí, ara no. En ell hem sentit un sí ben clar, perquè totes les promeses de Déu en ell s'han convertit en un sí. Per això, quan nosaltres donem glòria a Déu, diem «Amén», que vol dir «sí», per Jesucrist. I el qui ens referma i ens ha ungit en Crist, juntament amb vosaltres, és Déu. Ell mateix ens ha marcat amb el seu senyal i, com a penya del que vindrà, ha posat en els nostres cors el do del seu Esperit.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 2,1-12)

Al cap d'uns dies, Jesús tornà a Cafar-Naüm. La gent sentí a dir que era a casa, i n'hi anaren tants que no cabien ni davant de l'entrada. Jesús els predicava. Mentrestant, vingueren uns homes a dur-li un paralític. El portaven entre quatre. Veient que amb tanta gent no podien portar-lo dintre, aixecaren el terrat sobre l'indret on era Jesús i, un cop obert el sostre, baixaren la llitera. Jesús, en veure aquella fe, digué al paralític: «Fill, els teus pecats et queden perdonats.»

Uns mestres de la Llei que eren allà asseguts pensaven dintre seu: «Com pot dir això aquest home? Això és blasfem. És que algú, fora de Déu, pot perdonar pecats?» A l'instant Jesús coneguè dintre seu que pensaven això i els digué: «Per què penseu així dins vostre? Què és més fàcil, dir al paralític que els seus pecats li queden perdonats o dir-li que s'aixequi, es carregui la llitera i camini? Doncs, ara sabreu que el Fill de l'home té el poder de perdonar els pecats aquí a la terra». I tot seguit diu al paralític: «Aixeca't, carrega't la llitera i vés-te'n a casa». Ell s'aixecà immediatament, es carregà la llitera i se'n anà en presència de tothom. Tots glorificaven Déu i no se'n sabien avenir. Deien: «No havíem vist mai res de semblant.»

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 43,18-19.21-22.24c-25)

Así dice el Señor:

«No recordéis lo de antaño, no penséis en lo antiguo; mirad que realizo algo nuevo; ya está brotando, ¿no lo notáis? Abriré un camino por el desierto, ríos en el yermo, para apagar la sed del pueblo que yo formé, para que proclamara mi alabanza. Pero tú no me invocabas, Jacob, ni te esforzabas por mí, Israel; me avasallabas con tus pecados y me cansabas con tus culpas. Yo, yo era quien por mi cuenta borraba tus crímenes y no me acordaba de tus pecados.»

▶ Salmo responsorial (40)

R. *Sáname, Señor, porque he pecado contra ti.*

Dichoso el que cuida del pobre y desvalido; / en el día aciago lo pondrá a salvo el Señor. / El Señor lo guarda y lo conserva en vida, / para que sea dichoso en la tierra, / y no lo entrega a la saña de sus enemigos. R.

El Señor lo sostendrá en el lecho del dolor, / calmará los dolores de su enfermedad. / Yo dije: «Señor, ten misericordia, / sáname, porque he pecado contra ti.» R.

A mí, en cambio, me conservas la salud, / me mantienes siempre en tu presencia. / Bendito el Señor, Dios de Israel, / ahora y por siempre. Amén. Amén. R.

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los corintios (2Co 1,18-22)

Hermanos:

¡Dios me es testigo! La palabra que os dirigimos no fue primero sí y luego no. Cristo Jesús, el Hijo de Dios, el que Silvano, Timoteo y yo os hemos anunciado, no fue primero sí y luego no; en él todo se ha convertido en un sí; en él todas las promesas han recibido un sí.

Y por él podemos responder: «Amén» a Dios, para gloria suya. Dios es quien nos confirma en Cristo a nosotros junto con vosotros. Él nos ha ungiendo, él nos ha sellado, y ha puesto en nuestros corazones, como prenda suya, el Espíritu.

▶ Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 2,1-12)

Cuando a los pocos días volvió Jesús a Cafarnaún, se supo que estaba en casa. Acudieron tantos que no quedaba sitio ni en la puerta. Él les proponía la palabra. Llegaron cuatro llevando un paralítico y, como no podían meterlo, por el gentío, levantaron unas tejas encima de donde estaba Jesús, abrieron un boquete y descolgaron la camilla con el paralítico. Viendo Jesús la fe que tenían, le dijo al paralítico: «Hijo, tus pecados quedan perdonados.»

Unos escribas, que estaban allí sentados, pensaban para sus adentros: «¿Por qué habla este así? Blasfema. ¿Quién puede perdonar pecados, fuera de Dios?» Jesús se dio cuenta de lo que pensaban y les dijo: «¿Por qué pensáis eso? ¿Qué es más fácil: decirle al paralítico "tus pecados quedan perdonados" o decirle "levántate, coge la camilla y echa a andar"? Pues, para que veáis que el Hijo del hombre tiene potestad en la tierra para perdonar pecados...» Entonces le dijo al paralítico: «Contigo hablo: Levántate, coge tu camilla y vete a tu casa.» Se levantó inmediatamente, cogió la camilla y salió a la vista de todos. Se quedaron atónitos y daban gloria a Dios, diciendo: «Nunca hemos visto una cosa igual.»

Jesús guareix un paralític. Pintura de Murillo. Galeria Nacional de Londres

COMENTARI

Fe i justícia

L'evangeli d'avui subratlla de forma extraordinària la fe del paralític i dels qui l'entaforen dins la casa «aixecant el sostre sobre on era Jesús». No és estrany que Jesús quedí admirat d'aquesta fe. La fe-confiança és un aspecte essencial en els relats de miracles de Marc. Alguns cops Jesús demana aquesta fe-confiança abans del gest extraordinari («no tinguis por, només tingues fe» Mc 5,36; «tot és possible al qui creu» Mc 9,23). Al llarg de l'evangeli, Marc anirà educant aquesta fe-confiança fins a incloure-hi la creu: és en tant que crucificat que Jesús és reconegut com a fill de Déu. Per això la fe de la primera part de Marc és corre-

gida en la segona part de l'evangeli, sobretot en les instruccions de Jesús als deixebles sobre el sofriment, la creu i la mort (Mc 8,34-38; 9,30-35; 10,35-45). L'escena d'avui s'obre amb una referència a l'anunci de la bona nova: «els predicava la paraula». Amb sorpresa per al lector, la fe-confiança del paralític no assoleix immediatament la guarició sinó quelcom insospitat: el perdó dels pecats. Tanmateix, la predicació de la bona nova i l'anunci del perdó es confirmen i complementen amb la guarició de la malaltia. L'home se'n va guarit i perdonat. La salvació que Jesús ofereix ateny tota la perso-

na, no solament l'esperit humà, sinó també el cos. Aquest missatge, ja present en la predicació profètica d'Israel en el segle VIII (a. de C.), continua amb plena vigència en temps de Jesús. Més encara: Jesús, entre totes les grans tradicions religioses del seu poble, es va emmirallar precisament en la tradició profètica clàssica: Isaïes, Osees, Amòs. Si volem continuar les petjades d'aquesta tradició profètica convé que tinguem molt present que cal proclamar la paraula de perdó, però també cal guarir. No podem predicar només la fe. Hem de promoure també la justícia.

Oriol Tuñi, SJ

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 3a setmana): Jm 3,13-18 / Sl 18 / Mc 9,14-29 ■ **dimarts**: Jm 4,1-10 / Sl 54 / Mc 9,30-37.

Comença el temps de Quaresma

■ **Dimecres**: Jl 2,12-18 / Sl 50 / 2Co 5,20-6,2 / Mt 6,1-6.16-18

■ **dijous**: Dt 30,15-20 / Sl 1 / Lc 9,22-25 ■ **divendres**: 58,1-9a / Sl 50 / Mt 9,14-15

■ **dissabte**: Is 58,9b-14 / Sl 85 / Lc 5,27-32

■ **diumenge** vinent, I de Quaresma (lit. hores 1a setm.): Gn 9,8-15 / Sl 24 / 1Pe 3,18-22 / Mc 1,12-15.

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

8. El sentit de l'expressió «Fill de l'home»

El títol de «Fill de l'home» que va fer servir Jesús per amagar i fer accessible poc a poc el seu misteri, era nou i sorprenent. No era cap títol usual d'esperança messiànica. I s'adapta perfectament a l'estil de predicació de Jesús, que parla amb paraules enigmàtiques i amb paràboles i intenta d'aquesta manera treure a fora el que estava amagat, i que només en el seguiment es pot entendre de debò. Jesús parla de forma enigmàtica, cosa que és molt típica d'ell (*secret messiànic*), i que deixa que qui escolta hagi de donar el darrer pas d'entendre el que ha sentit.

L'expressió «Fill de l'home» en hebreu o arameu vol dir senzillament «home». En el «Fill de l'home» es revela l'home, es diu com hauria de ser. Des del «Fill de l'home», des de la mesura de Jesús, l'home és lliure i sap fer bon ús del dissabte (*el dia de descans jueu*) com a dia d'una llibertat que ve de Déu per a Déu: «El Fill de l'home és senyor del dissabte». Aquí es mostra tota l'al-

çada de la pretensió de Jesús, que interpreta la Llei amb autoritat, perquè ell mateix és la paraula de Déu. I es mostra quina mena d'autoritat correspon a l'home: una llibertat que no té res a veure amb arbitrariedad. L'important de les paraules de Jesús sobre el dissabte és la conjuminació d'home i Fill de l'home: un mot de sentit general es revesteix d'un sentit nou que expressa la dignitat especial de Jesús.

Jesús ensenya amb autoritat i es posa ell mateix al costat del legislador, de Déu; ell no és intèrpret, sinó senyor. Això és veu encara més clar en el relat de la curació del paralític a qui Jesús perdona els pecats (*cf. evangeli d'avui*). Perdonar els pecats és cosa únicament de Déu, diuen els mestres de la Llei amb tota raó. Si Jesús atribueix aquest poder al Fill de l'home, és que pretén tenir la dignitat de Déu i obrar a partir d'ella. I és justament aquesta pretensió divina la que el porta a la passió.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

CULTURA DE LA COMPASIÓN

Elogio de Henri Nouwen

Henri vino a El Arca. Optó por venir a El Arca, que es uno de los lugares más pobres en el mundo, porque nuestros miembros son pobres. Es un lugar de dolor porque está fundamentada sobre el dolor: la realidad entera de El Arca consiste en acoger a personas que sufren porque han sido rechazadas y abandonadas.

Henri vino a El Arca; eligió El Arca. En todos los libros que escribió en sus últimos años de vida habla acerca de lo mucho que se sintió consolado por sus compañeros de El Arca. Él decidió pasar de ser un profesor brillante a aceptar las exigencias de una vida en comunidad. No fue fácil para él. Tampoco fue siempre fácil para la comunidad, porque Henri seguía siendo Henri con toda su belleza, energía, sufrimiento, entusiasmo y cordialidad.

En uno de sus últimos libros, *El regreso del hijo pródigo*, leemos que Henri descubrió que estaba llamado a convertirse en padre, a pesar de ser un adolescente en búsqueda, que estaba llamado a convertirse en un padre para la comunidad, cordial, compasivo y dispuesto a perdonar como el Padre. Descubrió la plenitud de la belleza de su sacerdocio. Amaba su sacerdocio porque amaba la eucaristía.

Henri encontró un hogar en El Arca. Encontró la unidad: el psicólogo, el profesor y el sacerdote se unieron porque él estaba viviendo con sanadores heridos, personas a las que nadie había querido, personas que habían sido expulsadas de grandes instituciones, que habían sido despreciadas y rechazadas; ellas eran sus sanadores heridos.

Había un hermoso vínculo entre la condición rota de las personas discapacitadas y la condición rota de Henri, entre el corazón herido de personas con discapacidades, el corazón herido de Henri y el corazón herido de Cristo.

Jean Vanier
(*Escritos esenciales*, Ed. Sal Terrae)
(Palabras en el funeral por Henri Nouwen, Utrecht, 25/09/1996)

La importancia de las cosas pequeñas

Un hecho: Ocurrió en una industria cárnica de Noruega. Antes de terminar el trabajo, un empleado entró en el congelador industrial. Ya dentro se cerró la puerta y saltó el seguro. El hombre desesperado gritaba y golpeaba inútilmente la puerta. Al cabo de unas horas, a punto de morir congelado, se abrió la puerta del congelador. Era el guardia que salvó al empleado de una muerte segura. Después preguntaron al guardia: «¿Por qué se le ocurrió abrir la puerta del congelador?» Dijo:

«Trabajo aquí desde hace 35 años. Son muchos los empleados que entran y salen cada día. Pero, sólo uno es el que, con un cordial saludo me da los «buenos días» y se despide con unas «buenas noches». Para los otros es como si yo fuera invisible. Aquel día, al entrar, me saludó con el acostumbrado «buen día» y una amplia sonrisa. Pero, por la tarde, ya se había marchado todo el personal, y al no despedirse de mí, como de costumbre, pensé que debía estar en algún lugar del edificio. Lo busqué y lo encontré.»

—Un saludo... le salvó la vida.

—Saludar... es pensar en el otro; es educación; es ofrecer atención; es cordialidad; es amabilidad; es ofrecer calidad de vida.

San Jerónimo decía: «En lo pequeño se muestra la grandeza del alma.»

J. M. Alimbau

SANTORAL

19. ✚ Diumenge VII de durant l'any. Sant Gabí, prev. i mr. (296); sant Conrad de Piacenza, ermità; beat Àlvar de Còrdova, prev. dominicà; sant Jordi, monjo; beata Elisabet Picenardi, vg. servita.

20. Dilluns. Sants Nemesi i Potami, mrs.; sant Eleuteri (s. v), bisbe; santa Amada, rel.; beat Maurici Proeta, agustinià, de Castelló d'Empúries; beats Francesc i Jacinta Marto (Fàtima).

21. Dimarts. Sant Pere Damià (1007-1072), bisbe d'Òstia i doctor de l'Església, cardenal; sant Claudi, mr.; sant Dositeu, monjo; festa de la Misèricòrdia Llum de Manresa.

22. Dimecres de Cendra. Càtedra de sant Pere, apòstol, celebrada a Ro-

ma des del s. iv; santa Margarida de Cortona, penitent; santa Elionor o Leonor, reina d'Anglaterra.

23. Dijous. Sant Policarp, bisbe d'Emirna i mr. (s. ii), deixeble dels apòstols; santa Marta d'Astorga, vg. i mr.; beata Rafaela de Ibarra, mare de família, de Bilbao.

24. Divendres. Sant Modest (s. v), bisbe de Trèveris; sant Sergi, monjo i mr. (304); santa Primitiva, verge; sant Edilbert, laic; beata Josepa Naval i Girbés, verge seglar, d'Algemesí.

25. Dissabte. Sant Cesari (s. iv), metge, germà de Gregori Nacianzè; sant Valeri (†695), ermità d'Astorga; beat Sebastià d'Aparicio, rel.

ENTREVISTA

► TOMÁS MELENDO

Beneficis del matrimoni

Els dies 24 i 25 de gener es van celebrar les 47 Jornades de Qüestions Pastorals de Castelladaura, que enguany han tingut com a tema «Matrimoni i família per a una nova evangelització». El doctor en Ciències de l'Educació i en Filosofia Tomás Melendo, membre —amb la seva dona— del Consell Pontifici per a la Família, que va impartir la ponència *Perquè val la pena casar-se*, assegura que «hi ha ignorància respecte al matrimoni, i també por al compromís: és imprescindible posar de relleu l'enorme bellesa del bé i de la veritat, també del bé i de la veritat conjugals».

Val la pena, casar-se?

La vida és la gran oportunitat que Déu ens ofereix per a aprendre a estimar. I per a la majoria de les persones, el camí per a aprendre a estimar és el matrimoni. En el moment del casament, amb el «sí» que pronuncien lliurement, els nuvis es transformen en marit i muller; és a dir, «redimeixen» mútuament el seu passat i anticipen tot l'amor futur, que lliuren a l'altre cònjuge. D'aquesta manera, com a fruit de la llibertat, no sols s'obligen a estimar-se per a tota la vida, sinó que fonamentalment es capaciten per fer-ho, per a començar a estimar a un altre nivell i amb una altra intensitat, impensables al marge de la boda. El matrimoni és radicalment una capacitació o habilitació per a estimar amb un nou vigor i qualitat.

Quins avantatges té un matrimoni cristià quan es produeix un conflicte de parella?

Com a la resta de circumstàncies, els esposos han d'aprendre fonamentalment a fer rendir al màxim els moments meravellosos que els ofereix la seva vida en comú: a propiciar-los, viure'ls intensament, acumular-los, recordar-los i recrear-los quan s'escaigui. Així, amb aquesta «càrrega» de felicitat, podran afrontar més bé les desavinences i els conflictes, i convertir-los en un nou acte d'amor, aprenent a demanar perdó i a perdonar, que són dues de les més grans manifestacions d'amor, també del conjugal.

Què li recomana als matrimonis, perquè siguin feliços?

Que cadascun dels cònjuges dediqui uns minuts cada dia a veure quina manifestació d'amor pot tenir cap a l'altre, que ho apunti a l'agenda i que no «l'apagui» fins que no l'hagi acomplert. Amb aquest detall es reorienta tota l'existència en la direcció adequada.

Òscar Bardaji i Martín

AGENDA

ACTES I CONFERÈNCIES

Escola de Pregària amb el Sr. Cardenal. Preguem amb el silenci. Els germans de Taizé ens ensenyen a escoltar. A la Catedral, dijous 23 febrer (20-21 h). Organitza Delegació Pastoral de Joves (t. 934 121 551).

Reflexió de l'actualitat cultural i religiosa, amb Ignasi Aragay, sotsdirector del diari *Ara*. A l'auditori de la FJM (c/ València 244, 1r), dia 20 febrer (19 h).

Associació CIC (Via Augusta 228, baix.). Dilluns 20 febrer (17 h) conferència amb Joan Rosàs «Museus catalans i la seva projecció: El MNAC». Dimecres 22 matí, visita guiada al MNAC.

Claus de lectura de les notícies del mes, amb Luis Sols i Oriol Prado. Dimarts 21 febrer (19.30 h), a Cristianisme i Justícia (c/ Roger de Llúria, 13).

Pompeia Grups. Conferència amb el Gmà. Francesc M. Sánchez, caputxí, «Som esposos, mares i germanes de Jesucrist». La vida fraterna en Sta. Clara. Dijous 23 febrer (20 h), (c/ Riera Sant Miquel 1 bis).

Grans mestres espirituals cristians. «Pregar amb textos de la Bíblia: la *lectio divina* i l'estudi de l'evangeli», amb Pere Codina, claretà. Dia 23 febrer (19-21 h), al Centre Edith Stein (c/ València 244, 4t).

Presentació del llibre *Els caputxins i les herbes remeieres*, del Gmà. Valentí Serra de Manresa, caputxí. Dilluns 20 febrer (19 h) (c/ Hospital, 56).

Cicle Ignasi Salvat de cinema. Cine Fòrum amb pel·lícules de contingut social, amb Josep F. Mària i Quim Pons. Divendres 24 febrer (19 h), a Cristianisme i Justícia (c/ Llúria, 13).

Pelegrinació a la capella de la Medalla Miraculosa de París. La Pquia. titular de Barcelona, amb motiu del 80è aniversari, organitza una pelegrinació del 28 d'abril al 2 de maig, viatjant de nit en tren. Se celebrarà dos dies a la Capella de les aparicions i es visitaran els llocs més emblemàtics de París. Inscripcions (abans del 28 de febrer) i més informació a la Pquia. Mare de Déu de la Medalla Miraculosa (c/ Consell de Cent

Comença la Quaresma 2012

El proper 22 de febrer és el Dimecres de Centra, inici de la Quaresma. Amb aquesta foto d'un cardenal imposant la cendra al Sant Pare, recordem que durant aquesta Quaresma se celebrarà a la nostra arxidiòcesi la Missió Metròpolis, dels actes de la qual s'informarà en aquest espai.

Recordem avui unes pràctiques penitencials que ens proposa l'Església:

- **Dies de dejuni:** el Dimecres de Centra i el Divendres Sant. També és recomanable que se'n faci el Dissabte Sant.
- **Dies d'abstinència de carn:** el Dimecres de Centra, el Divendres Sant i tots els divendres de Quaresma.
- **Són dies penitencials** tots els divendres de l'any que no coincideixin amb una solemnitat. L'abstinència de carn, pròpia d'aquests dies penitencials, pot suplir-se, si es creu oportú, per obres de caritat, de pietat o de mortificació corporal.
- També cal tenir present que **tot el temps de Quaresma és temps penitencial.** La penitència pròpia d'aquest temps es pot dur a terme segons les pràctiques que cadascú cregui més adient en consciència.
- La llei de l'**abstinència** obliga als qui han complert els 14 anys. La llei del **dejuni** obliga tots els majors d'edat, fins que tinguin els 59 anys complerts.

118, baixos 1a. Tels. 934 234 676 / 619 672 691, www.medallamiraculosa.org).

Inici de la Quaresma a la catedral de Barcelona. Dimecres de Centra, dia 22 de febrer, Statio quaresmal. Vespres (18.30 h). Eucaristia i imposició cendra (19 h). La imposició de la cendra es farà també a les misses de 9, 10, 11 i 12 h.

Viacrucis a la Catedral de Barcelona. Tots el divendres de Quaresma (19.30 h), amb els Portants del Sant Crist de Lepant.

Pquia. Mare de Déu dels Àngels. (c/ Balmes, 78). Quaresma: Els divendres a les 20 h Viacrucis a l'interior de l'església amb reflexió i pregària per diferents intencions. Els dissabtes (19 h), Vespres i meditació.

CURSETS

Curs de Formació Política. Els dijous de març (19-20.30 h), al CEP (Rivadeneira 6, 3r). Dia 1 «Reptes actuals de la política», amb Santi Torres. Dia 8 «Dificultats de la política per afrontar la crisi», amb Eduard Ibáñez. Dia 15 «Encaix Catalunya/Espanya», amb Mònica Jofre i Lluís Vila. Dia 22 «Cap on va la Democràcia?», amb Elvira Duran. Dia 29 «Els cristians i la política», amb Josep Lligadas

i Mercè Solé. Inscripcions: cep@cepas-torals.cat, t. 933 174 858. Preu: 15 euros.

Seminari «Cinc principis ignasians amb valor universal», amb Adolfo Chércoles. Dies 24 i 25 febrer, a Cristianisme i Justícia (c/ Roger de Llúria, 13), t. 933 172 338; info@fespinal.com).

EXERCICIS I RECESSOS

Recés quaresmal amb Mn. Joan Obach del 24 al 25 febrer. Casa d'espiritualitat de Tiana. Organitza l'Obra d'Exercicis Parroquials (c/ Duran i Bas, 9-11). Inscripcions: t. 933 011 626; info@obraejercicios.org.

BREUS

Declaració de la Plataforma d'Entitats Cristianes amb els Immigrants. El 24 de gener passat, aquesta Plataforma va fer pública una declaració en la qual denunciava el funcionament dels Centres d'Internament per a Estrangers (CIE) com porten unes pràctiques que no consideren respectuoses amb la dignitat de les persones i amb els drets humans fonamentals. Firmen la declaració un nombrós grup d'entitats cristianes, entre les quals hi ha ACO, Càritas, les delegacions diocesanes de Barcelona de Pastoral Social

i Pastoral Obrera, la Unió de Religiosos de Catalunya (URC), Comunitats de Vida Cristiana i la Comunitat de Sant'Egidi. El text es pot trobar a www.caritas-bcn.org/ca/node/2193.

Ricard Santomà, nou director de Turisme Sant Ignasi. El dia 1 de gener prengué possessió del càrrec, rellevant Carmina Solà-Morales, qui havia exercit aquesta responsabilitat des del 2007. Aquesta institució avança així cap a la creació d'una facultat de la Universitat Ramon Llull, amb projecció internacional i amb suport institucional de la Companyia de Jesús, ESADE i la URL.

Visita a la parròquia de Sant Sebastià, a Badalona. El 20 de gener passat, festa de sant Sebastià, màrtir, el cardenal arquebisbe presidí la celebració de l'eucaristia en aquesta parròquia situada al barri de Pomar, en la seva festa patronal. Concelebrà amb el Sr. Cardenal el rector, Mn. Felip Simon i tota la comunitat parroquial acollí joiosament el pastor diocesà.

Lliurament del premi ¡Bravo! a Mn. Piquer. El cardenal arquebisbe de Barcelona va lliurar el premi ¡Bravo! 2011 al treball diocesà als mitjans de comunicació a Mn. Jordi Piquer, antic director del *Full Dominical*, per la seva intensa dedicació com a delegat de Mitjans de Comunicació de l'Arquebisbat de Barcelona. El lliurament va tenir lloc el passat 25 de gener a la Conferència Episcopal Espanyola, en el decurs d'un acte en el qual també es va distingir l'*Osservatore Romano* en el seu 150è aniversari. *Ad multos annos!*

PALABRA Y VIDA

La clase de religión enriquece a nuestros hijos

Estos días las familias pueden ejercer un derecho muy importante: pedir la clase de religión católica para sus hijos. Esta clase tiene mucha importancia para la educación, ya que la educación que ofrece la escuela ha de ser integral y, por tanto, ha de tener presente la dimensión religiosa y trascendente de la persona humana.

Hay unas preguntas sobre el sentido profundo de la vida que ningún educador puede olvidar. El Concilio Vaticano II afirma que «el máximo enigma de la vida humana es la muerte. El hombre sufre con el dolor y con la disolución progresiva del cuerpo. Pero su máximo tormento es el temor por la desaparición perpetua». Estamos creados a «imagen y semejanza de Dios»; Él, que es eterno, ha sembrado en cada persona humana la semilla de la eternidad y, por tanto, de la trascendencia. La Iglesia afirma que el hombre ha sido creado por Dios y para un final feliz más allá de la vida terrenal.

Al formalizar la matrícula de un hijo en la escuela, las familias católicas deben pedir la clase de religión. Eso es coherente con su fe. La escuela ha de ser co-

mo la continuación de la familia y es lógico que los padres católicos deseen que sus hijos reciban en la escuela la clase de religión.

Hoy día, niños y adolescentes son analfabetos en cultura religiosa, cosa que incide en su más bajo nivel de cultura general. La clase de religión contribuye a que los alumnos puedan comprender muchísimos contenidos de nuestra historia y de nuestra cultura, tejidos como están de contenidos cristianos. Difícilmente puede ser comprendida nuestra historia, nuestro arte y nuestra cultura de no tener un conocimiento notable de la religión católica. Forma parte de nuestra identidad.

¿Qué ofrece nuestra sociedad a los adolescentes y jóvenes? ¿Qué valores serios y auténticos inspiran su formación y educación? La clase de religión y de moral católicas son buenos medios para ofrecer conocimientos y valores espirituales indispensables para conseguir una auténtica y rica educación integral de la persona humana. Esta clase contribuye a una formación humanista que la escuela debe ofrecer y promover. Un humanismo cerrado, impenetrable a los valo-

res del espíritu y a Dios, podría parecer un triunfo. El hombre puede organizar la tierra sin Dios, pero al final, sin Dios no puede otra cosa que organizarse contra el hombre. El humanismo exclusivo es un humanismo inhumano.

Las familias que no deseen ninguna formación religiosa para sus hijos o la escuela que no la facilita, han de preguntarse si la atracción de la juventud por las sectas y los fundamentalismos no es consecuencia de haber ocultado algo tan normal y humano como la experiencia religiosa seria. Ya que no podemos olvidar que todos tenemos una dimensión religiosa y trascendente.

Los jóvenes aspiran encontrar valores sólidos y permanentes que den significado y finalidad a sus vidas. Buscan un terreno sólido, un punto elevado donde arraigar. La clase de religión ayuda a encontrar estos valores que dan sentido a nuestra vida, satisfacen nuestro deseo innato de trascendencia y enriquecen nuestra cultura personal.

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arzobispo de Barcelona